

Otroci iz šole gredé.

Otroci iz neke vasi so šli iz šole skupaj domú. Med njimi je bil mali Jožek, ki je danes pervikrat iz šole s svojimi večimi tovarši céptal. Pred njim je šel Vamparjev Lukec s tablico na rami, za njim pa neporedni Kramarjev Polde, ki je tebi meni nič veselo vriskal in kapico k višku metal. Pred vsemi je pa prav pametno šla Vertnikova Nežka, kterej so danes zavoljo posebno lepega obnašanja in posebno izverstnih odgovorov iz kate-

kizma gospod kaplan lepo knjigo podarili. Počasi in premišljeno, ali vendar ne ošabno, stopa pred svojimi šolskimi tovarši in komaj pričakuje, da pride domú in dobrim svojim staršem prelepi dar pokaže.

„Takó bi bil jaz danes tudi iz katekizma odgovoriti znal, kakor ti, če še boljše ne,“ poprime besedo Vamparjev Luka in ponosno z rokami v žep seže, kakor bi s cekini zažvenkljati hotel.

„Jaz pa tukaj svojo kapico stavim,“ povzame Kramarjev Polde, „ako tudi boljše ne znam kot Nežka.“

Mali Jožek je pa revček molčal in je le med svojimi učenimi tovarši, kterih še razumeti ni mogel, počasi z vejo v rokah korakal.

Nežka se k svojima nezadovoljujima tovaršema oberne ter jima reče: „Ali mi hočeta na eno vprašanje odgovoriti; ako dobro zadeneta, tukaj so vam moje knjige v dar. Saj pravita, da vse bolje znata od mene, tedaj naj vama moje vprašanje glave kar nič ne beli. Recita „dá“ — in koj vaju vprašam.“

„Ha, ha, ha!“ se smejeta obá, „poglej jo no učene ženske glavice. Vse, vse, dá vse boljše znava nego ti; le naju vprašaj!“

„Vprašanje je prav lahko in ako dobro ne odgovorita, vaju bo sram,“ nadaljuje dobra Nežika.

„Sram bo le tebe, ko boš videla, da sva učenejša od tebe“, povzameta ponosna terdoglavca.

„Nó, ker sta taka učenjaka, povejta mi hitro, kako pravimo unej ptici, ki tam na unem plotu žvergljaje sedí?“ Pri teh besedah pokaže na veselo ptičico.

Oba molčita.

„Hitro odgovor!“ prosi Nežika.

„Naj Luka prvi svojo misel razodene,“ reče Polde.

„Jaz pa le tebe poslušam,“ zaverne Luka.

„Senica je“, zavpije Luka.

„Kaj šel! Mar ne poznaš vrabca?“ popravi mu Polde in ga skuša s kapo zapoditi.

Nežika se prijazno nasmeje in reče: „Niti eno niti drugo ni, ampak lastovka je. Ali ne vidita njenega repa, ki je škarjem podoben? Ali ne vidita gori v zraku še več drugih lastovk, ki veselo žvergljajo? Ali ne poznata žvergoljenja lastovk? Zdaj morebiti vendar spoznata, da boljše od mene vsega ne vésta; zategadelj pa tudi knjižice z vašim dovoljenjem le moje ostanejo. Ha, ha, ha! kdor se naposled smeje, se najboljšo smeje.“

Lukec in Polde vtihneta. — Mali Jožek si je pa menda tudi svoje mislil.

Lj. T.

S t r e l a.

(Prosto po Kellner-ji.)

Janezkova mati so bili bolni; huda merzlica jih je tresla. Zdravnik jim priporoča hladilnih jedí. Vsled tega se napravi Janezek v gozd, da bi svoje ljubej mamicí natergal sladkih jagod. Bilo je vročega poletnega dné. Deček marljivo išče po gozdu in se vselej razveselí, kedar koli se mu iz temnega listja prikaže kaka rudeča jagodica. Solnce zeló pripeka in Janezek se od vročine potí. Toda malo se zmeni zató, marveč skerbno hodi sím ter tje po gozdu in išče rudečih jagod, da bi napravil ljubej mamicí veselje. Po dolgem iskanji vendar napolni svojo canjico. Vés vesel pogleduje Janezek na svoj pridobljeni zaklad. Truden se vsede v senco pod košati hrast, da bi se nekoliko odpóčil. Toda trudnost ga premaga in — Janezek zaspí. — Zdaj se pripodé na nebu sivi oblaki, pekoče solnce se skrije in strašen grom začne bučati. Ptički ferfrajo iskaje si lukenj po skalovji. Naenkrat zašumí veter po drevesih in ploha se vlije iz nebá. Gromi in bliska se na vse križe. Janezek se zbudi in strah ga obide, ko vidi kako se je lepo vreme tako naglo spremenilo. Jokaje sedi Janezek pod visokim hrastom. Zdajci se spomni učiteljevih besed: „Otroci ne hoditi ob hudej uri pod vi-